

20. juni 2025
kl. 19.30

Konservatoriets Koncertsal
Julius Thomsens Gade 1

DKDM'S SOMMERKONCERT

Dirigent: Giordano Bellincampi

Solist: Njord Kårasen Fossnes

DET KONGELIGE DANSKE
MUSIKKONSERVATORIUM

Gratis adgang

dkdm.dk

GIORDANO BELLINCAMPI

Giordano Bellincampi (f. 1965 i Rom) er uddannet hos bl.a. Jorma Panula på DKDM. Han debuterede som dirigent i 1994 efter en aktiv karriere som orkesttermusiker. Siden har han dirigeret samtlige danske samt førende europæiske, amerikanske, australske og asiatiske orkestre og operahuse. I 2000-05 var han chefdirigent for Sjællands Symfoniorkester og i 2005-2013 chef for Den Jyske Opera. Sideløbende har han været chefdirigent for bl.a. Duisburger Philharmonikerne og Kristiansand Symfoniorkester, hvor han nu er udnævnt som æresdirigent. Han debuterede på Det Kongelige

Teater i 2000 med Puccinis *La Bohème* og har regelmæssigt dirigeret primært italienske operaer på teatrets scener. Siden 2016 har Giordano Bellincampi været chefdirigent for Auckland Philharmonia Orchestra i New Zealand. Han er desuden studielektor ved DKDM og har ansvaret for undervisningen af konservatoriets dirigentstuderende.

NJORD KÅRASON FOSSNES

Njord Kårasen Fossnes (f. 2001 i Norge) studerer på DKDM's kandidatuddannelse hos Asbjørn Nørgaard efter at have taget sin bachelorgrad ved New England Conservatory i Boston hos Kim Kashkashian. Njord har vundet flere nationale og internationale konkurrencer, bl.a. Midgardkonkurransen og Virtuoso & BelCanto International Music Competition. Som 17-årig fik han sit internationale gennembrud som yngste deltager i den prestigefyldte ARD-konkurrence i München. Njord har optrådt som solist med bl.a. Bartoks bratschkoncert, Mozarts Sinfonia Concertante med HSO Mün-

chen samt Kurt Atterbergs Suite for violin, bratsch og orkester med Kringkastingsorkesteret. Njord er en efterspurgt kammermusiker og har spillet på Marlboro Music Festival, Cleveland Chamberfest og Oslo Kammermusikkfestival og med kammerorkestre som Det Norske Kammerorkester, Camerata Bern og Musica Vitae. Njord spiller på en Giovanni Battista Guaragnini, Piacenza 1743 bratsch, venligst udlånt fra Anders Sveaas' Allmennyttige Fond.

RICHARD WAGNER:

FORSPIL TIL MEŠTERSANGERNE I NÜRNBERG

Richard Wagner gik længe med *Mestersangerne* i hovedet. Han havde allerede midt i 1840'erne handlingen og dens personer på plads. Værker som *Tristan og Isolde* og de to første dele af *Nibelungens Ring* kom så i vejen. Først hans meget velkomne amnesti for anklager om terror i 1862 gav ham tid til projektet igen. Resultatet blev det komiske mesterværk om sangglade håndværkere i 1500-tallet og musiks betydning for alle mennesker. Plus selvfølgelig om ridderen Walther von Stolzings vej til guldsmededatterens hjerte gennem en sejr i den traditionsrige talentkonkurrence.

Ouverturen er et medley med dramaets fem ledemotiver i spil: Stykket åbner med fuldt skrald på mestersangernes grundmotiv i den optimistiske og lidt selvoptagede stil. Afsnittet efter præsenterer Walthers ømme elskovsmotiv med de mange sekvenser a la barokmusik i høje træblæsere. Det næste motiv er mestersangernes march og i øvrigt inspireret af en "ægte" mestersangerfanfare fra samtiden. Mestersangernes ærværdige ordensmotiv arbejder sig næsten samtidig op i stadig højere luftlag med en relativt lang midterdel til følge. Og præsentationen af operaens stof kulminerer så cirka midtvejs med det lidt Richard Strauss-agtige lidenskabsmotiv i violiner og bratscher.

Forspillet til *Mestersangerne i Nürnberg* er flot orkesterkunst fra romantikken og samtidig utrolig tjekket rent æstetisk på grund af gamle dages nærvær alle steder.

WILLIAM WALTON: KONCERT FOR BRATSCH OG ORKESTER

Den lidt melankolske førstesats. Den hurtigere og mere pågående andensats. Den bredt anlagte tredjesats med masser af melodier i kamp om vores opmærksomhed. Bratsch-koncerten af briterne William Walton er ikke bare guld for et instrument med relativt få solostykker. Musikken er også meget dejlig i egen ret med dens rigdom på ideer og dens vækning af alle mulige stemninger undervejs.

Walton skabte den i 1929 på bratschvirtuosen Lionel Tertis' opfordring. Komponisten havde siden 1920 boet hos adelsfamilien Sitwell i London som ven af huset. ”Jeg besøgte dem med henblik på et par ugers ophold”, skrev han senere, ”men endte med at blive der i 15 år.” Kort sagt: Han hustlede sig frem. Aristokraterne i form af to brødre og en søster var kendt for deres lyriske ambitioner og sult efter kulturlivets accept. Deres arbejde for New Party ved grundlæggelsen i 1931 – ideologisk set Storbritanniens første nazistparti – gjorde så heller ikke accepten nemmere. Edith Sitwell er nu om dage den eneste i slægten med et vist ry rent kunstnerisk på grund af hendes godt 30 digte i melodramaet *Façade* fra 1923 til Waltons musik.

Lionel Tertis var i begyndelsen skuffet og derfor ikke solist ved bratschkoncertens uropførelse. Han fortrød sit valg resten af livet. ”Jeg havde ikke fået ørerne op for Waltons stil endnu,” skriver han ærligt i selvbiografien *Viola og jeg* fra 1975. ”Tonesproget med alle de nye ideer forekom mig langt ude dengang. Jeg indså først senere, at koncerten er et fyrtårn i bratschisternes repertoire.” Tertis spillede koncerten mindst en håndfuld gange i tiden efter med komponisten selv på dirigentpodiet.

Hans første nej til værket fik en ret underholdende konsekvens: Valget af solist til verdenspremieren den 3. oktober 1929 faldt i sidste øjeblik på – Paul Hindemith! Den tyske komponist levede i mange år af sit bratschspil både som kammermusiker med egen strygekvartet og som solist. William Walton var ikke så begejstret for Hindemiths meget ”rå” fortolkning af koncerten og muligvis lettet over dens fuldstændige fravær på hans repertoire bagefter.

JOHANNES BRAHMS: SYMPHONI NR. 1

43 år og aldrig kysset! Johannes Brahms fandt sin store kærlighed ret sent. Den tyske komponist havde ellers forsøgt sig mange gange. Han havde vandret rundt i to årtier som katten om den varme grød.

Brahms var blevet forelsket i symfonien med de helt uopnåelige forbilleder. En symfoniker ved navn Beethoven havde i hans verden sagt alt det vigtigste allerede. ”Jeg kommer *aldrig* til at komponere en symfoni”, skriver han til en ven som ung, ”for du aner ikke, hvordan det føles at have sådan en kæmpe gående lige bag dig!” Han komponerede den alligevel. Brahms overvandt sin frygt efter to årtiers kurmageri. Og hans lange tilløb kastede faktisk noget godt af sig: Musikken fra de mange forsøg – fra ”min forulykkede symfoni”, skriver han – blev i 1858 arbejdet om til hans første klaverkoncert.

Et postkort fra 1868 til pianisten og komponisten Clara Schumann er det tidligste varsel om symfoniens komme. Brahms har været på ferie i Alperne og hørt en melodi. ”Alpehornet blæste den her i dag!”, skriver han begejstret. Og han noterer derefter tonerne på nogle håndtegnede nodelinjer. Melodien finder få år senere vej til første symfoni som solohornets hymne i finalens flotte indledning. Nødden er knækket. Regnen er faldet efter to årtiers tørke. Første symfoni bliver spillet 4. november 1876 i Karlsruhe og igen tre dage senere i Mannheim med den lettede komponist selv på dirigentpodiet.

Første sats åbner med et dramatisk møde: En melodi på vej op krydser en melodi på vej ned. Bunden under det hele er en hårdtslående pauke på samme tone igen og igen. Åbningens opadgående melodi bliver i førstesatsens hurtige del brugt som ”motto” for hele værket.

Anden sats og tredje sats minder om hinanden. De to satser er bygget på stort set samme måde: Man får først et lyst tema med dejlige soloer i træblæserne. Man får derefter en fremmedartet midterdel i fjernere tonearter. Og man genhører til sidst de lyse ideer fra begyndelsen i en lidt forandret form.

Hvad skal man i øvrigt mene om slutningen af tredje sats? Præcis den sats var efter Clara Schumanns mening for kort. Brahms udvidede derfor musikken med et minuts tid få dage før trykstart. Men satsens allersidste takter kan faktisk stadig have noget abrupt eller endda ufærdigt over sig.

Symfoniens *fjerde sats* er til gengæld noget af hans mest ambitiøse orkestermusik overhovedet: Den begynder med ekkoer af første sats. Næste afsnit citerer så alpehornets melodi fra hans ferie. Finalens efterfølgende del er både berømt og berygtet for det brede hovedtema i familie med finalen af Beethovens niende symfoni. Og værket kulminerer på en fantastisk koralmelodi og til sidst på store slagvirkninger med pil frem mod Jean Sibelius' symfonier tre årtier senere.

Brahms må resten af sit liv høre meget for finalens "An die Freude"-agtige hovedtema. En kritiker kalder frustrerende nok hans symfoni for Beethovens Tiende på grund af den melodi. Han havde lige klaret sig fri af Beethovens skygge og fundet sig selv – og blev nu alligevel sat i bås som kæmpens eftersnakker!

Søren Schauser

DKDM'S SYMFONIORKESTER

VIOLIN 1

Triinu Piirsalu
Justina Maria La Cour
Vasilisa Koroleva
Stefan E. Becker
Josephine Egede Franyó
Jonas W. Christoffersen
Marcjanna Derentowicz
Silas Haarder
Alba Thilo Nielsen
Mille Christine Hauge
Hakim Bouallegue
Maria Schmidbauer
Marie Therese Nørby
Viola Meisl
Daniel Iourtchik
Victoria Edvall

VIOLIN 2

Cassandra Andrea Juul
Raven Mischke
Astrid Øland
Li-or Ginnerup
Jakob Elmark
Andreea-Maria Dumitrel
Hjalti Vang Samalsson
Emilia Rosa Hofmann
Ines Soltwedel
Christian Iourtchik
Utana Hiragushi
Yin Peilin
Alana Hjort
Sushuang Ma

BRATSCH

Karla Meisl
Bengt Gilbert
Philemon Hahn
Jagoda Debowska
Ivan Bengtsson
Julia Reparip
Rebekka Hansli
Jens Bendix Nielsen
Stefan Cholakov
Helga Diljá Jörundsdóttir
Meriam Kayhan

CELLO

Signe Ebstrup Bitsch
Oskar Friis-Hansen
Arjun Ganguly
Hedda Aadland
Tiril Lorås Ystgaard
Lea Sol
Maria Iglesias Kolodynska
Jia Gao
Ziqing Lin
Magnus Franyó
Peijun Ma
Mengze Zhang

KONTRABAS

Leo Klintman
Viggo Buttenschøn
Przemysław Pawlikowski
Lars-Bo Hermansen
Björn Blöndal
Mathilde Zeeberg
Ariadna Kozlovsk

FLØJTE

Michelle Y. Wang
Anna L. Hesselhøj
Julie R. Nielsen
Helene Schrøder

OBO

Benjamin Porteous
Victoria L. Aguilera
Valerija Vitkauskaitė
Helena M. Llorca
Emanuele Momo
Henrik Arup

KLARINET

Morta Jurkénaite
Stine S. Riber
Noah Z. N. Olesen
Kristopher Nash

FAGOT

Hrafn Thorarensen
Nanna Johansen
Peder Ravn Jensen

HORN

Timothy Jenson
Simon Nordstrand Berg
Markus Mathiesen
Magnus de Place Rømer
Esben Stig Rasmussen
Magne Christiansen Meyer
Alina-Estera Curca
Daniel Kari Jonsson

TROMPET

Christian Sebastian Deleuran
Peijin Ren
Camilla Jeppesen
Holger Sandegaard Johansen

BASUN

Quinn Parker
Xinnuo Liu
Elias Fridolfsson
Yihang Zhang

TUBA

Mikkel Remme

PAUKE

Toby Rasmussen

SLAGTØJ

Christoffer Breman
Kevin Hartmann Thomsen

HARPE

Inês Paixão Cavalheiro

TONEMESTRE

Ana Babic
Cintia Gómez Díez
Louis Meyer

PROGRAM

RICHARD WAGNER (1833-1883)

Forspil til Mestersangerne fra Nürnberg

WILLIAM WALTON (1902-1983)

Koncert for bratsch og orkester i a-mol (rev. 1961)

Andante comodo

Vivo, con molto preciso

Allegro moderato

Solist: Njord Kårason Fossnes, bratsch

PAUSE (20 MINUTTER)

JOHANNES BRAHMS (1833-1897)

Symfoni nr. 1 i c-mol op. 68

Un poco sostenuto. Allegro

Andante sostenuto

Un poco allegretto e grazioso

Adagio. Piu andante. Allegro non troppo, ma con brio

Det Kongelige Danske Musikkonservatoriums Symfoniorkester

Dirigent: Giordano Bellincampi
